

at følge Loven, som den i Fjor blev vedtaget her i Tinget. Det sagde jeg for øvrigt ogsaa, men der var noget andet, jeg spurgte om, og det var, om der ikke var nogen Mulighed for, at den Mand, som i Fjor tilbød at overtage Statens Arealer, ikke kunde faa et Svar. Han tilbød at overtage dem baade med Rettigheder og Pligter, kan man godt sige, og at yde en kontant Betaling — i alt Fald gav han et Tilbud paa 15,000 Kr. —, hvorved Staten altsaa kunde blive fri for at have den aarlige Udgift, den nu har. — Efter at Lovforslaget er gennemført, faar Staten en aarlig Udgift paa 3,000 Kr., ved Tilbudet vil den i alt Fald kunne faa nogen Indtægt. Jeg spurgte altsaa, om ikke Manden kunde faa et Svar paa de mange Forespørgsler, han for Aar siden har rettet til Trafikministeriet; jeg synes dog, at det var rimeligt, at han i alt Fald fik et Svar.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Overfartsforholdene ved Hvalpsund, er der maaske nogen Forskel mellem den højtærede Ministers Opfattelse af Amsraadens Stilling og min Opfattelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, hvad jeg sagde i Gaar, at selve Amsraadene ikke har ytret nogen Opfattelse af Sagen, idet de, saa vidt jeg ved, aldrig har faaet den forelagt, men eet ved jeg sikkert, og det er, at de interesserede Kommuner og de i hele Anlægget i øvrigt interesserede aldrig har været spurgte om, hvilket Bidrag de vilde give, og som Følge deraf kan man heller ikke sige, at der ikke er Stemning derfor, og at man ikke vil yde Bidrag. Den højtærede Minister tilføjede, at det vilde ikke være rigtigt at lægge Pres paa de Folk deroppe. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister saa udmærket godt ved, at vi her i Rigsdagen har vedtaget Bevillinger i Snesevis for ikke at sige i Hundrevis, hvortil der er knyttet en Betingelse om Bidrag fra de interesserede Parter, og ydes de ikke, falder Bevillingen bort. Det gjorde vi f. Eks. ved Broen over Mariager Fjord, og det har vi gjort i mange, mange Tilfælde, saa det vilde slet ikke have været saa uheldigt, om vi havde gjort det samme her.

Med Hensyn til Ildebrande, som paa staas foranledigede ved Gnister fra Lokomotiver, sagde den højtærede Minister, at en Lov derom var under Udarbejdelse. Det er jeg selvfølgelig glad og taknemmelig for at faa at vide, men jeg vil gerne tilføje, hvad jeg for øvrigt ogsaa sagde temmelig bestemt i Gaar, at jeg vil haabe, at det maa lykkes, at dette Forslag kom-

mer frem saa tidligt, at vi i hvert Fald kan faa det vedtaget i Aar. Risikoen ved Forholdene, som de er nu, er saa stor, at den kan løbe op til Summer, som jeg slet ikke tør nævne, for den løber, saaledes som Loven bliver fortolket gennem en Højesteretsdom, i alt Fald for flere Privatbaner, saaledes op, at den ved en enkelt Ildebrand langt kan overstige hele det Beløb, som vedkommende Banes Aktiekapital andrager. Der er en saa stor Risiko forbundet dermed, at det er aldeles nødvendigt, at vi faar en Lov derom, og dette gælder lige saa godt for Statsbanernes som for Privatbanernes Vedkommende.

Til Slutning skal jeg omtale Spørgsmaalet om Tantieme ved Privatbanerne. Den højtærede Minister sagde, at hvis det Spørgsmaal blev forelagt ham, vilde Ministeren tage det under Overvejelse, eller saadant noget lignende — jeg hørte ikke ganske, hvad Ministeren sagde —, men den højtærede Minister ved udmærket godt, at intet Lønningsreglement for Privatbanerne træder i Virksomhed, uden at det er forelagt og approberet af den højtærede Minister. Som Følge heraf kan intet Lønningsreglement for Privatbanerne træde i Kraft uden at have passeret den højtærede Minister. I Henhold til de Udtalelser, der er faldne, gaar jeg ud fra, at Ministeren vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold.

Juel: Jeg kan i Realiteten ganske dele de Beklagelser, der er kommet til Orde i Anledning af Forsvarsministerens Optræden eller Ikke-Optræden ved forskellige Lejligheder. Kun ønsker jeg at give disse Beklagelser en anden Form. Jeg vil udtrykke det saaledes: Det er beklageligt, at Landet har en Forsvarsminister, der ifølge hele sit Syn paa den bestaaende Forsvarsordning nødvendigvis altid maa findes i Forsvarsmodstandernes Rækker, saa vidt de bestaaende Love tillader det. Forsvarsministeren har aldrig lagt Skjul paa sit Syn paa Landets Forsvar. Alle maa vide, at han betragter dette som en Kræftskade paa Samfundet. Dette staar atter i Forbindelse med Forsvarsministerens Tro paa, at naar vi vil forholde os rolige, saa faar vi ingen Krig, og hans Mening om, at hvis dette alligevel skulde blive Tilfældet, er det ganske haabløst og derfor dumt og forkasteligt at forsvare sig. Enhver maa nu sige sig selv, at en Mand med disse Anskuelser, en Mand, som almindelig og uimodsagt er nævnt som den farligste og mest fanatiske Modstander af vort For-